

Ἦντ

ΤΟ ΑΣΩΤΟ ΠΑΙΔΙ*

Στημένος μπρὸς στὸν καθρέφτη τῆς εἰσόδου, ὁ Κριστιὰν σηκώνει βίαια τὸ γιακὰ τοῦ ἀδιάβροχού του καὶ περνάει τὸ χέρι του στὰ μαῦρα σὰν κατράμι μαλλιά του, ἐκεῖ ὅπου οἱ νέες τρίχες εἶναι φανερές. Ἐπειτα πλησιάζει τὸ πρόσωπό του στὸν καθρέφτη, ἀνοίγει τὸ στόμα του, βγάζει τὴ γλώσσα του, ποὺ εἶναι τρυπημένη μ' ἓνα χαλκά, καὶ ἐκπλήσσεται γι' ἄλλη μία φορὰ ποὺ ἡ γλώσσα σου δὲν ἔχει σχιστεῖ καὶ ποὺ δὲν ὑπάρχουν γδαρσίματα στὸν οὐρανίσκο του. Συγκρατιέται νὰ μὴ συντριψεῖ τὴν εἰκόνα του μὲ τὴ γροθιά του.

Τὰ λόγια ποὺ μόλις εἶχε ἔξαπολύσει μὲς στὸ σαλόνι ἦταν τόσο φαρμακερὰ ποὺ δὲν ἀκούγεται ἐκεῖ πιά θόρυβος, λὲς καὶ ἡ μητέρα του καὶ ὁ πατέρας του εἶχαν ἤδη ὑποκύψει στὸ μοιραῖο δηλητήριό του.

Ἦστερα ἀπὸ τέτοιους καυγάδες, ὁ Κριστιὰν ἔχει συχνὰ εὐχηθεῖ νὰ τοὺς βρεῖ κατὰ τὴν ἐπιστροφή του, τὰ χαράματα, πεθαμένους, σκοτωμένους ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ μίσους του.

Δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ θέλει πιά. Οἱ κρυφὲς κατάρες του πρὸς αὐτοὺς ἔχουν πάψει μέσα του καὶ ὅταν τοὺς σκέφτεται τώρα, τοῦ σφίγγεται πιά ἡ καρδιά. Ἐντούτοις, μόλις βρεθεῖ ἐνώπιόν τους, τοὺς λούζει καὶ πάλι ἀναπόφευκτα μὲ τὸν διαβρωτικὸ θυμὸ του.

Ὁ Κριστιὰν βγαίνει ἔξω βροντώντας τὴν πόρτα πίσω του.

*

Τὸ καθετὶ τὸν ἐκνευρίζει καὶ τὸν ἐξοργίζει ἀπόψε, σ' αὐτὸ τὸ μπάρ ὅπου ἔχει τραπεζοθεῖ μὲ τοὺς φίλους του. Ἀνασαίνει μὲ δυσκολία λὲς καὶ μεταφέρει ἓνα πυρηνικὸ φορτίο στὴ θωρακική του κοιλότητα.

Μιά ἀπλὴ παρατήρηση τοῦ Τζέφ γιὰ τὴν κακοκεφιά του τὸν κάνει ξαφνικὰ ν' ἀναπηδῆσει. Τοῦ ρίχνει ἀμέσως ἓνα ντιρέκτ ποὺ τὸν σωριάζει καταγῆς. Ἀκολουθεῖ μιὰ συμπλοκή. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τοῦ συμβαίνει κάτι τέτοιο.

*

Ὁ Κριστιὰν περπατάει μόνος του στὰ δρομάκια τοῦ κέντρου τῆς πόλης. Σκουπίζει μὲ τὰ μανίκια του τὸ αἷμα ποὺ κυλάει ἀπ' τὴ μύτη καὶ ἀπ' τὸ στόμα του. Κλαίει. Τὸ κεφάλι του εἶναι ἐντελῶς ἄδειο. Δὲν τὰ καταφέρνει πιά νὰ βάλει τὶς σκέψεις του σὲ μία σειρά. Ἦχει διασχίσει ἓνα κατώφλι.

Μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο, ὅταν ἔσπρωξε τὴν πόρτα ἐνὸς πρατηρίου, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ εἶπε ἀμέσως νὰ ξεκουμπιστεῖ. Ὁ Κριστιὰν τοῦ φώναξε πὼς ἤθελε ἀπλῶς μία μπουκάλα κρασὶ καὶ χαρτομάντιλα. Ὁ ἄλλος τὸν ἀπειλῆσε πὼς θὰ φωνάξει τὴν ἀστυνομία. Ὁ Κριστιὰν τάπωσε θορυβωδῶς ἓνα χαρτονόμισμα τῶν εἴκοσι δολαρίων στὸ τεζάκι καὶ πῆγε νὰ βρεῖ μία μπουκάλα. Ὅταν βγῆκε, ὁ πρατηριοῦχος τὸν σημάδευε μ' ἓνα ὄπλο.

*

Καθισμένος στις φτέρνες του, στην είσοδο ενός μακριού διαδρόμου που βγάζει σε μια έσωτερική αυλή, ο Κριστιάν ξερνάει.

Ύστερα προχωράει μέσα στη στενή στοά κι αφήνεται να σωριαστεί μες στο σκοτάδι, λίγο πιό μακριά. Η νύχτα είναι κρύα. Τρέμει.

*

Κάποιος τον σπρώχνει με το πόδι και τον βρίζει. Ο Κριστιάν θαρρεί πως όνειρεύεται, αλλά οι κλωτσιές γίνονται πιό σκληρές. Ξυπνάει. Ένας άντρας τον σηκώνει βίαια και τον έκσφενδονίζει προς την έξοδο. Ο Κριστιάν προσκρούει στην ψευδοροφή και γδέρνει το μέτωπό του. Βγαίνει έξω τρέχοντας. Το φως τον έκτυφλώνει.

Το αίμα στέγνωσε στο πρόσωπό του και στα ρούχα του. Μυρίζει ούρα και ξερατά. Σηκώνει το γιακά του αδιάβροχού του κι αρχίζει να βαδίζει.

*

Ο Κριστιάν κάθετα ανάμεσα στους θάμνους, με το κεφάλι μέσα του στα χέρια του.

Ύστερα από λίγο σηκώνεται πάνω και πλησιάζει άκρη-άκρη στον ψηλοκρεμαστό γκρεμό. Περπάτησε ώρα πολλή ώσπου να βρει το ιδανικό έτουτο μέρος. Άλλου, ή κατηγορία δέν ήταν αρκετά απότομη ή κάποια εμπόδια θα μπορούσαν να αναχαιτίσουν την πτώση του. Έδω ο θάνατος είναι έξασφαλισμένος.

Η λύσσα που τον κατασπάραζε τον έγκατέλειψε. Όταν ξύπνησε, ή λύσσα του δέν ήταν πια έδω. Θα μπορούσε να χαρεί γι' αυτό, όμως ο πόνος που την αντικατέστησε είναι πολυ χειρότερος. Εκείνο που θα ήθελε, αυτό το πρωινό, είναι να μπορέσει απλως να έπιστρέψει στο σπίτι του, να κάνει ένα ντους και να χωθεί μες στο κρεβάτι του σαν να μην είχαν ποτε υπάρξει οι τελευταίοι μήνες. Όμως τα πάντα γύρω του τα έχει κάνει ρημαδιό. Δέν μπορεί πια να πάει πουθενά. Ταλαντεύεται στην άκρη του κενού. Πονάει ή καρδιά του κι αισθάνεται όλο και περισσότερο ζαλισμένος.

Ο Κριστιάν ξανακάθετα ανάμεσα στους θάμνους, με τα χέρια του να καλύπτουν τα μάτια του.

*

Κοντεύει δύο ή ώρα όταν φτάνει στο σπίτι του. Δέν βρίσκει πια τα κλειδιά του. Ίσως να τα έχασε κατά τον τσακωμό.

Το αυτοκίνητο των γονιών του βρίσκεται ακόμη στο δρόμο τη στιγμή που εκείνοι θα 'πρεπε να είναι στη δουλειά τους.

Ο Κριστιάν πλησιάζει στο παράθυρο του σαλονιού. Φοβάται μήπως τους βρει εκεί όπου τους άφησε την προηγούμενη, σκοτωμένους από τις ριπές των λέξεων, όμως το δωμάτιο είναι άδειο και τα πάντα εκεί μέσα είναι σε τάξη.

Πηγαίνει στην πίσω βεράντα και τους βλέπει στην κουζίνα. Με τους άγκωνες άκουμπισμένους πάνω στο τραπέζι, ο πατέρας του πιάνει το κεφάλι του, με το βλέμμα χαμηλωμένο. Η μητέρα του στέκεται όρθια στο πλάι του και του χαϊδεύει τα μαλλιά. Θα 'λεγες ένας πίνακας. Ο Κριστιάν πνίγεται μπρος στον πόνο που άπορρέει από έτούτη τη σκηνή. Θα έπρεπε να είχε πηδήξει.

Τη στιγμή που ο Κριστιάν έτοιμάζεται να ξαναφύγει, τον αντίλαμβάνεται ο πατέρας του. Μέσα σε τουτο το βλέμμα, όλα ξαναγίνονται ξαφνικά έφικτά.

Τὸ πέρασμά του ἔγινε μέσα στὴ σιωπὴ. Δὲν εἶχε τίποτα νὰ τοὺς πεῖ. Οὔτε κι ἐκεῖνοι.
Ὁ Κριστιὰν βρῖσκεται ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του. Εἰσπνέει τὸ δροσερὸ ἄρωμα τῶν
σεντονιῶν ποὺ ἡ μητέρα του πρέπει νὰ τὰ στέγνωσε ἀπλώνοντάς τα στὸ σκοινί.

* Τίτλος πρωτοτύπου: «L'enfant prodigue», *Cet imperceptible mouvement*, XYZ éditeur (Romanichels poche), [Québec 2012], σσ. 71-74.

Ἡ μετάφραση αὐτὴ πρωτοδημοσιεύτηκε μὲ τὸν ἴδιο τίτλο στὸ περιοδικὸ *Φρέαρ*, τχ 18, Φεβρουάριος 2017, σσ. 93-95.